

brechtsen, og det siger jo meget om sagens substans.

Men dens egentlige substans er jo, at det er lykkedes et autonomt propagandabureau, en propagandacentral, eller hvad man nu skal kalde det, at tilsværte en hæderlig magister i filosofi, der havde fået den stilling at være pressetalsmand for kirkeministeren. Kirkeministeren havde lært ham at kende som et virkelig lødigt menneske – det var naturligvis også derfor, hun ansatte ham – og jeg har også kendt ham i over 20 år. Han er en højt begavet, lødig, selvstændigt tænkende person, der netop har haft format og mod til at turde sige kritiske ting i den offentlige debat her i landet. Han er efter min mening en højst fortjent medarbejder, og derfor må jeg altså sige, at det kan kun forbløffe en, at han falder så let.

Det er jo et moralsk spørgsmål, så selv om jeg har været inde på lidt af det samme tidligere, synes jeg, jeg vil spørge ministeren: Finder ministeren ikke, at i den situation har man en moralsk forpligtelse til at stå last og brast med en sådan medarbejder, som man selv har ansat, selv har kendt fra begyndelsen og overhovedet intet som helst har at indvende imod?

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Jeg kan godt forestille mig, at der kan forekomme sådanne situationer, som hr. Søren Krarup netop har skitseret. Men da spørgsmålet jo er stillet udelukkende på baggrund af Henrik Gade Jensens fratræden fra sin stilling som pressesekretær, vil jeg imidlertid gerne igen gøre opmærksom på, at Henrik Gade Jensen fratrådte stillingen efter eget ønske, og at han begrundede sit ønske med, at han ikke ville risikere at blive en belastning for mig i mit virke som kirkeminister.

Kl. 14.00

Søren Krarup (DF):

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvis hun nu erkender, at det hele simpelt hen er en ondskabsfuld smædekampagne – det kunne hun jo så fortælle Henrik Gade Jensen, hvis han havde den opfattelse – så ville der jo aldrig kunne blive tale om, at han var en belastning for kirkeministeren. Men kirkeministeren ville have vundet en utrolig respekt ved at vise moralsk mod og sige: Jeg bøjer mig da naturligvis ikke for en smædekampagne, og jeg vil da overhovedet ikke finde mig i, at en hæderlig medarbejder skal ofres, fordi

der er ubehagelige typer fra det yderste venstre, som har interesse i at smæde ham.

Jeg kan godt forstå ministerens reaktion. Det er dybt ubehageligt at møde, jeg vil sige en politisk rendesten, når den flyder over. Det er det, vi har været ude for her i forfølgelsen af Henrik Gade Jensen. Det er den politiske rendesten.

Men er det dog netop ikke i en situation, hvor man bliver præsenteret for den politiske rendesten og ser, hvordan den søger at forfølge et hæderligt menneske, at der netop trods det ubehagelige ved det stilles særlige moralske krav til en minister om ikke at bøje sig for smædekampagner, men stå last og brast med den medarbejder, man selv har ansat, man har haft tillid til, man har kendt, og som har vist sig tilliden værdig?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe som medspørger.

Jesper Langballe (DF):

Når ministeren vedvarende henholder sig til, at Henrik Gade Jensen fratrådte efter eget ønske, og at det var så det, så bliver jeg nødt til at gentage det spørgsmål, der blev stillet før, og som der ikke blev givet noget svar på: Hvad havde regeringen besluttet sig til i det tilfælde, Henrik Gade Jensen ikke selv havde valgt at fratræde? Hvad var regeringens holdning til, hvad der skulle ske med Henrik Gade Jensen?

Alle i landet, som overhovedet læser aviser, ved, hvordan tingene forholder sig. Alle ved det, og ministeren ved, at vi ved det. Må vi ikke få svar på: Hvad var der besluttet fra regeringens side, og hvorfor viste regeringen ikke Henrik Gade Jensen den loyalitet, han viste regeringen?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen som medspørger.

Keld Albrechtsen (EL):

Kan ministeren ikke se, at det egentlige problem i denne sag er, at vi har folketingsmedlemmer her i salen, som trækker det politiske debatniveau i Danmark ned under, hvad der er acceptabelt? Er ministeren ikke enig i, at det er dybt beskæmmende at se folketingsmedlemmer stå her i salen og udstøde den ene injurie efter den anden, udtalelser, som de kun kan slippe godt fra, fordi injurielovgivningen ikke er omfattet af udtalelser, som fremsiges fra Folketingets talerstol eller fra en plads i salen?

Den politiske rendesten – jeg ved ikke, hvad der vælter af beskyldninger ud af munden på